

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Antidota Evangelica contra horum temporum hæreses

Stapleton, Thomas

Antverpiae, 1595

In Matthæi Cap. 12.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39546

alijs plebeijs planèque indoctis hominibus, qui noui Euangelij Caluiniani præcipui præcones per Galliã, hoc Belgium, & Angliam erant. Rationem adfert, *quia etiam superbi ac feroces aliquando ad Apostolica munera à Deo vocantur*, quod ex Pauli exemplo probat. Cæterum nec Paulus quum adhuc Saulus esset, ex mera superbia & ferocia talis erat, sed, vt ipsemet profitetur, *zelator paternarum traditionum, & ex ignorantia peccans*, nec qualemcunque illam suam ferociam factus Apostolus retinuit, sed in alium virum conuersus paruuluserat; nec denique magis contra superbos quàm contra doctos hoc exemplum facit, quum Paulus in lege Moysaica ante conuersionem doctissimus fuerit, *ad pedes Gamalielis institutus*, vt ipse Paulus profiteatur. Tenenda igitur veterum Patrum saluberrima expositio, & nouella reiicienda Caluini corruptio.

IN MATTHÆI CAP. 12.

26. *Si Satanas Satanam eijcit, aduersum se diuisus est.*

QVVM hæc prima Christi responsio ad illam Phariseorum blasphemiam, quod in principe dæmoniorum dæmonia eiciebat, locum habeat in illa dæmoniorum eiectione quæ vera & efficax est, & qua inuitus dæmon ab homine pellitur, non autem de fictitia illa cessione qua per collusionem quandam eijci se dæmones etiam aliorum dæmonum opera interdum patiuntur, aut fingunt potius, de qua disputat S. August. in lib. 83. qq. q. 79. Caluinus fictitiam hanc & illusoriam dæmonis eiectionem Catholicæ

De exorcismo
Catholico

tholicæ Ecclesiæ tribuit, quando per exorcismos
dæmones eijcit, vel inter reliquos minores ordi-
nes exorcistas constituit. Exorcismi (inquit) in Pa-
patu nihil aliud sunt, quàm umbratiles & fictitij Satanae
contra se ipsum conflictus. Et paulo post, explicans il-
la verba, Filij vestri in quo eijciunt, ait. Non dubito quin
veteres exorcistas notet, quorum tunc vulgaris erat usus
apud Iudæos, qui invocato Dei nomine dæmones fugabant.
Postea Papistæ, ne sua conditio inferior esset, illos æmulati
sunt in creandis exorcistis: atque hoc modo simiarum simiæ
fuerunt. Hæc ille, ipsum ordinem exorcistarum in
Ecclesia irridens, & in exorcismi ceremonia quæ
baptizandis adhibetur, non veram dæmonis eie-
ctionem sed ficticiam fieri, & Satanae contra se-
ipsum conflictum docens. Ita planè sicut Chri-
stum Pharisei, sic ille Ecclesiam accusat quòd
opera Satanae Satana eijcit. Sed hac in re veteres
hæreticos sequitur, imò superat Calvinus. Pela-
gianos qui in parvulis peccatum originale nega-
bant, & consequenter in potestate dæmonis illos
esse agnoscere volebant, ex ipsa exorcismi cere-
monia refutat Augustinus. Ceremoniam penitus
improbare non audebāt Pelagiani, audeat Calvi-
nus. In illa tamen ceremonia ficticiam esse dæmo-
nis eiectionem aiebant Pelagiani, sicut hic ait
Calvinus. Sic enim de illis scribit August. Ipsa Ec-
clesiæ sacramenta quæ tam priscae traditionis auctoritate
concelebrat, ut ea isti quamvis in parvulis existiment
simulatoriè potius quàm veraciter fieri, non tamen audeant
aperta improbatione respuere; ipsa inquam Ecclesiæ sacra-
menta satis indicant parvulos à partu etiam recentissimos
per gratiam Christi de diaboli seruitio liberari. Excepto
enim quòd in peccatorum remissionem non fallaci sed fidele
mysterio baptizantur, etiam prius exorcizatur in eis &
exufflatur potestas contraria, cui etiam verbis eorum, à quibus

Parvulorū
exorcis-
mus.

De pecc.
originali
lib. 2. c. 40

bus portantur, sese renunciare respondent. Hęc ille. Eandem ceremoniam contra illos vrget epist. 105. Circumstantur (inquit) & diuinarum auctoritate lectionem, & antiquitus tradito & retento firmo Ecclesie ritu in baptisate paruulorum, vbi apertissime demonstrantur infantes, & cum exorcizantur, & cum eis per eos à quibus gestantur renunciare respondent, à diaboli dominatione liberari. Hęc ibi. Idem frequenter contra eosdem alibi vrget, de nup. & concup. lib. 1. cap. 20. & lib. 2. cap. 18. vbi ait, In Ecclesia toto orbe diffusa exorcizari infantes baptizandos, vt ab eis princeps mundi eiciatur foras, à quo necesse est vt vasa ire possideantur. Eandem ceremoniam testatur Nazanzenus orat. in sanctum lauacrum. Cyprianus lib. 4. epist. 7. Ambros. lib. 1. cap. 5. de Sacramentis. Optatus lib. 4. contra Parmenianum. Cælestinus epist. 1. cap. 12. & Leo epist. 4. cap. 7. vbi dicit, secundum Apostolicam regulam hanc ceremoniam exerceri; non ad imitationem exorcisitorum in Iudæis, vt nugatur Calvinus.

Porro accepisse Ecclesiam potestatem à Deo coercendi & eiciendi dæmones per exorcismos, testatur tota contra impium Calvinum antiquitas. Iustinus in dialogo cum Tryphone, Tertullianus in Apologetico cap. 32. in lib. de corona militis, & alibi sæpe. Cyprianus in lib. ad Demetrianum. Lactantius lib. 2. cap. 16. & lib. 4. cap. 27 & lib. 5. cap. 22. Deniq; August. de ciuitat. Dei lib. 10. cap. 22. Sed & ordinarium quoddam officium exorcizandi dæmones in Ecclesia Catholica, olim quidem fuisse, multa Concilia testantur, Conc. Antioch. can. 10. Carthag. 4. can. 7. & Laodicenū can. 29. Hodie autem vsque superesse, frequentia etiam nostri temporis exempla eaque recentissima docuerunt. Sed suam singularem impietatem

Exorcismus dæmonum.

vel

Calvinus
Iudaizans

vel in hoc maximè patefecit Calvinus, quòd Iudeorum exorcistas, tamen ex legis præscripto eos non haberent, agnoscit tamen, eo quòd Deus vt in fœderis sui fide puròq; cultu illū populum retineret, suam inter eos præsentiam varijs miraculis subinde testaretur; in Christiana autem & Catholica Ecclesia vt in noui fœderis fide puròque Dei cultu nouus populus retineretur, nullos exorcistas, nulla miracula nisi fictitia vult agnoscere. Ita Iudæis magis fauet Calvinus, quàm omnibus hæcenus ante Lutherum natum populis Christianis.

31. *Spiritus blasphemia non remittetur.*Caluini
blasphemiam
in
Spir. S.
duplex.

HOC Christi verbum premens Calvinus, aliam in Spiritum S. blasphemiam depromit. Quū enim per Spiritus blasphemiam illud peccatum intelligat, quo quis contra proprium animi sui sensum Dei donis & virtuti obrectat, & qui destinata malitia Dei gratiam & virtutem oppugnat (quod ei libenter concedimus, quia illa omnino erat Phariseorū hoc loco blasphemiam) mox concludit, hanc blasphemiam infallibiliter nō remitti. Mirum (inquit) non est, si tali sacrilegio spem venie præcidat Christus. Ita aliam blasphemiam pronuntiat, docens in huiusmodi peccato desperationē, quæ vna est contra Dei Spiritum blasphemiam, eaque maxima, vt accuratè docet S. August. de verbis Domini serm. 11. Sed sententiæ suæ enormitatem defendere conatur. Durius (inquit) hoc quibusdam videtur, ideoque ad puerile cauillum confugiunt, irremissibile vocari, eo quòd eius venia est ad impetrandum difficilis. Vocat puerile cauillū cauillator impotens, quod

Peccatum
in Spir. S.
quomodo
remitti
nō potest.

quod facile docebitur esse virilis & genuinus verborum Christi sensus. Quum enim in alijs illis Christi verbis, *Quicumque dixerit verbum contra filium hominis, remittetur ei*, nullo modo intelligi possit, *infallibiliter remittetur* (sic enim in huiusmodi peccatoralis praesumptio docetur, vt nec peti quidem eius veniam opus sit, eo quod infallibiliter remittetur) sed intelligendum est quod facilius remittetur: sic in istis Christi verbis, *Qui dixerit verbum contra Spiritum S. non remittetur ei*, necessario intelligi debet, quod difficilius remittetur, non autem quod infallibiliter non remittetur, aut penitus irremissibile sit. Quare quod Calvinus pro confirmatione subiunxit, *expressius loquutum esse Christum quam vt adeo futiliter eludi queant eius verba*, futilissimè ab eo dictum fuisse, manifestum nunc est. Non enim minus expressè in alio membro de futura remissione loquutus est: quam nihilominus commodè explicare vt iam diximus necesse est. Addit adhuc Calvinus. *Nimis etiam stultè ratiocinantur crudelè fore Deum si peccatum nunquam remittat, cuius atrocitas nos omnes in stuporè rapere debet.* Atqui & alia flagitia sunt quorum atrocitas in stuporem nos rapere debet, vt peccatum contra naturam, odium Dei, homicidium voluntarium, & alia quæ clamant vindictam in cælum: quæ tamè peccata si Deus non remitteret legitima interueniente pœnitentia, non quidem crudelis diceretur, neque sic orthodoxi ratiocinantur, sed bonitati & misericordiæ suæ in Scripturis reuelatæ contrarium faceret.

Pergit Calvinus. *Eiusdem inscitia est quod excipiunt, absurdum forsi ne pœnitentia quidem veniam impetret.* Magna igitur fuit Esaiæ Prophetæ inscitia, qui ex ore Dei sic scribit. *Si fuerint peccata vestra vt coccinum,*
quasi

Peccatum
omne in
hac vita
remitti
potest.
Esai. 1.

quasi nix dealbabitur: & si fuerint rubra quasi vermiculus, velut lana alba erunt: nempe mediante poenitentia, de qua prius dixit: *Lauamini, mundi estote, auferite maculam cogitationum vestrarum ab oculis meis, qui scite agere peruersè,* &c. Sed impius Calvinus, quasi rhetorem non theologum ageret, verbis odiosis causam aggrauat, iustis argumentis non depugnat. Sic superius, puerile cauillum, stultam ratiocinationem, & nunc inscitiam vocat, quæ certissimæ veritatis argumenta sunt. Nullum enim apud Christianos & theologos omnes certioris veritatis dogma est, & nihil apertius penèque frequentius in Scripturis docetur, quàm in quibuscunq; peccatis poenitentia semper locum esse: & *miserericordiam Dei superexaltare iudicium.* De quo lege Molinæ q. 14. art. 13. disput. 10.

Sed Calvinus quam nobis obiectat inscitiam aliquo fortè probabit argumento. Subiungit. *Certum est enim reprobationis signum in Spiritum blasphemia.* Sed nec probat hoc quod dicit; nec si probaret, intentum tamen conficeret. Nam signa certa reprobationis tum plura & alia esse possunt præter hoc vnum; tum in quo illa sunt, non semper sequitur reprobatio. Signum enim quidem & certum esse potest, quod infallibile signum non est, sed probabile tantum. In Paulo ante conuersionem multa signa reprobationis erant. Singulari tamè Christi misericordia veniam consequutus est. Concludit tandem Calvinus. *Sicuti fieri posse negamus, ut qui verè Spiritu regegitus est, se in tam horrendum scelus præcipitet, sic rursus tenendum est, qui exciderint, nisi quam resurgere.* Hæc ille. Sed hoc est vno absurdo aliud defendere, & ex falsis principijs mendacia concludere. Calviniana hæresis est, vnicam esse electorum fidem, eamque semel acceptam amitti non

non posse, quod olim Iouinianus hoc nomine hereticus docuit. Ex illa hæresi cōsequitur, semel in Christo regegitum agnitam veritatem deserere non posse. Ex hoc ergo hæretico principio à contrario infert: Ergo qui semel exciderit, nunquā resurget, vbi & antecedens falsū atq; impium est, & consequentia futilis ac vana est. Illud enim potius sequeretur, quod agnita semel veritate, fideique & gratiæ donis acceptis, nemo ab eis excidere posset: ideoque peccatum hoc non in eos cadere qui excidunt à pietate, sed in eos qui eam nunquam amplexi sunt. Deinde etsi verum esset verè pios in tam horrendum scelus nunquam se præcipitare, id est, à pietate ad tantam impietatem non excidere, non sequitur tamen impios eò semel prolapsos resurgere non posse. Nam vt Dei gratia conseruantur pij ne tam horrendè cadant, sic Dei misericordia quomodolibet prolapsos frequenter releuat, vt innumera exempla docent: maximè vnus Petri, quem ter Christum *Luc. 22.* abnegantem, respexit tamen Iesus, & ad pœnitentiam inflexit.

32. *Non remittetur neque in hoc seculo neque in futuro.*

QVOMODO ex his Christi verbis medius locus mediūque tempus inter hanc vitam & extremum iudicium, in quo peccata vel remittantur vel non remittantur, necessariò colligatur, huncque locum purgatorium esse, quod Catholica credit Ecclesia, in Prompt. Catholico in die animarum latè explicuimus. Hic tamen *insulsos* nos vocat Calvinus, qui *ex tam frigida materia ignè purgatorium accendimus*, & magistri sui dictata eisdè penè verbis reperit Beza in Annotat. in hunc locum

H cum

Purgato-
rij locus
medius.

Caluini
probatio
audax
affirma-
tio.
Verba ha-
bes loco
citato.

cum Caluini argumentum duplex est. Primum, quod per *verbum futuri seculi, extremam diem notari cuius vis pateat*. Ita sane, quia nullo modo probare hoc potuit, rem ex se manifestam & cuius patere affirmat. Ceterum nec doctissimo Augustino, nec Gregorio, nec Bernardo, nec Isidoro, istud vlllo modo patuit, quorum primus de Ciuit. Dei lib. 21. cap. 24. secundus dialog. lib. 4. cap. 39. tertius ser. 66. in Cant. quartus de diuinis officijs lib. 1. cap. 18. ex his verbis medium purgatorij locum manifeste designari docent. Alterum eius argumentum est, *quod in futuro seculo non nisi penam remitti, nos ipsos confiteri ait, qui tamen de culpe remissione negare non possumus*. Ceterum Catholicorum doctrinam vel ignorauit vel requiter dissimulauit, qui cum Patribus citatis docent, in futuro seculo remitti culpas leuiore, quas *ligna, fenum, & stipulas* Apostolus vocat, qualia quisecum ex hac vita deferunt, ardebunt quidem, sic tamen vt salui futuri sint per ignem. Beza horum verborum hunc sensum comminiscitur, quod *neque in hac vita constitutis neque morientibus remittetur, quia mortis articulus proprie respicit futurum seculum*. Hac ille in media luce caligans. Quis enim non videt, mortis articulum presentem vitam terminare, non futuram respicere? Qui moriuntur, interim dum in mortis articulo versantur, ad hoc vti que seculum & ad hanc vitam pertinent, non ad futuram. Ad aliud seculum non morientes sed mortui pertinent, de quo vide pulchram disputationem apud Augustinum. Alium adhuc sensum comminiscitur, quia nec Caluini euasiones nec prius suum commentum adhuc illi satisfecerunt. *Remissio* (inquit) *& comminatio peccatorum in futurum seculum a Christo rejicitur, quia eo die Dominus sua iudicia reuelabit & exequetur.*

1. Cor. 3.

Beza ce-
sitas.

De Ciuit.
Dei lib.
13. cap. 11

Ita

Ita nūc Beza à die mortis ad extremi iudicij diem ingentem saltum fecit. Quo sanè die si aliqua peccata remitti docere Beza poterit, Scripturæ voces mutare debet, quæ illum diem respectu peccatorum non nisi *diem iræ, calamitatis, & miserie* vocant, de quo vide vtrumque Prompt. Dom. 1. Aduentus. *Nulla peccata (ait Beza) post mortē propriè remittuntur, sed vel in hac vita vel in ipsa morte: tamen quia huius remissionis plenum fructum non percipient fideles nisi ab extremo illo die iudicij futuri, videtur quodammodo ipsa peccatorum remissio in illum diem differri.* Hæc ille; ad quem refutandum ipsius verba sufficient. Si enim nulla sit post mortem propriè remissio peccatorum, ergo in diem iudicij non differtur: vel si in diem iudicij differtur, nulla erit aut in hac vita aut in ipsa morte. Totū hoc dicit Beza, nec absurdissimas contradictiones à seipso proferri videt. Deinde quàm absurdum est non distinguere remunerationem iustitiæ, à remissione peccati! Plenus fructus remissionis peccatorum, quæ pars iustitiæ est, est ipsa iustitiæ remuneratio quâ in illo die reddet legitimè certantibus iustus iudex: quâ præcedere debet peccati remissio, vt iustitiæ merces capiatur. Concludit Beza, *nimium esse ineptos qui ex hoc loco purgatorium volunt extruere.* Sed nihil illo atque Caluino fuit ineptius, qui tam ineptis & insulsis commentis suis apertissima Christi verba deprauare se posse existimauerunt.

Beza à seipso refutatur.

37. *Ex verbis tuis iustificaberis, & ex verbis tuis condemnaberis.*

MAGNA confidentia hoc loco tum Calvini tum Beza contra Catholicos, qui *iustificare impium*, exponunt, *facere iustum*, exclamant

H 2 ex hoc

Iustificandi vocabulum,

ex hoc vno loco contrarium manifestè probari, quia *iustificaberis* hoc loco (aiunt illi) nihil aliud significat quàm *absolueris*: quod euidenter conuincit aiunt ex eo quod illi opponitur, *condemnaberis*. Condemnari enim & absolui propriè opponuntur. Sed breuiter responde: *Iustificaberis*, hoc loco significat, gloria & corona dignus iudicaberis; *condemnaberis*, verò, pœna dignus iudicaberis, non solum ex bonis vel malis operibus, sed etiam ex bonis vel improbis sermonibus: quam etiam ob causam præmisit quòd *de omni otioso verbo reddetur ratio*. Docet ergo Christus partem iustitiæ nostræ etiam in linguæ custodia rectèque vsu consistere, non solum in operationibus bonis. Et hunc sensum habet apud Catholicos iustificare, in secunda quam vocant iustificatione, seu in augmento iustitiæ. Docet quoque Christus partem iniustitiæ nostræ non solum in malis operibus, sed etiam in verbis improbis versari. Verba autem improba condemnant, quia pars vna sunt illius iniustitiæ, ex qua coram Deo rei & iniusti sumus; sicut bona opera, & bona verba iustificant, quia pars illius iustitiæ sunt, ex qua coram Deo iustificamur & iusti sumus. Nullum ergo hic locum habet vel absolutio, quæ effectus iustificationis est, non ipsa iustificatio; vel condemnatio illa qua profertur Iudicis sententia, quæ effectus illius condemnationis seu formalis iniustitiæ est, propter quam talis profertur sententia. Sic Ninuitæ condemnabunt Iudæos, quia illorum penitentia Iudæorum impœnitentiam aggrauabit, propter quam condemnabuntur. Nihil ergo hic locus nouitium hereticorum commentum iuuat, circa vocabulum iustificandi. Postremò tamen hoc loco iustificari pro absolui acciperetur, non propterea

Cap. præf.
ver. 41.

propterea sequitur, in alijs Scripturis quæ ex fide & operibus nos iustificari affirmant, in eodem sensu vocabulum semper accipi, vt heretici volunt: quum eadem vocabula diuersis sensibus accipi in diuinis Scripturis vulgatissimum sit. Talia sunt & tam ficulnea Archihæreticorum argumenta.

50. *Quicumque fecerit voluntatem Patris mei qui in caelis est, hic frater meus & soror & mater est.*

QUUM hic locus bonorum operum studium, quo facimus voluntatem Dei, & ea quæ sunt placita Deo, *ambulantes in omnibus mandatis & iustificationibus eius*, vt de iustis loquitur Scriptura, mirificè amplifcet, ita vt non solum quomodolibet Deo gratos ac iustos huiusmodi pietatis cultores esse doceat, sed etiam Deo gratissimos intimèque coniunctos demonstrat, vt iam eos nec pro seruis tantum *facientibus ea quæ facere debuerant*, nec pro filijs tantum *qui à spiritu Dei aguntur*, quæ dilectionis quidem verba sunt, cum nota tamen subiectionis magnæque imparitatis coniuncta, sed altius adhuc confurgendo, pro fratribus & sororibus, imò etiam pro matre habeat. j. in intimam quandam familiaritatē recipiat, summòque dignetur honore, totam hanc tam emphaticam pietatis & obedientie mandatorum Dei commendationem vno fidei verbo impius Calvinus eludere se posse confidit. Sic enim scribit, *Eos intelligit facere voluntatem Patris, non qui exactè totam legis iustitiam implent (nam ita in neminem competeret fratrum nomen quo hic suos discipulos insignit) sed fidem præcipuè cõmendat, quæ sanctæ obedientie fons est & origo: simulque defectus & carnis vitia tegit ne imputentur.* Homo impius ad vnam fidem tan-

Luc. 1.

Obedientia mandatorum.

Luc. 17.

Rom. 8. :

Ad vnam fidem omnia Calvinus refert.

quam radicem obedientię omnia refert, nec videt à Christo hoc loco non radicem, sed fructus laudari; non eos qui credunt, sed qui faciunt. Rursum non videt, sanctę obedientię fontē & originem non esse solam fidē, sed multo magis charitatem, Nam vt *fides intellectum purificat*, quo videat quid sit agendum, & in quem finem actiones dirigendę, & vnde agendi vis ac facultas petenda est: sic charitas voluntatem accendit, vt quę agenda vidit, in actionem proferat, vt ad propositum finem curat, vt quę petenda didicit, ardentem petat. Nam fides apprehendens Christum in sensu Caluini, nullius obedientię fons est, sed cerebri Caluini spectrum, Scripturis diuinis incognita. Verum quidem est, totius legis exactam obseruantiam à Christo hic non requiri vt faciat quis voluntatē Patris sui, & fortē de facto neminem adhuc fuisse (Beatiss. semp virginem propter honorem Domini semper excipio) qui totam legem exactē impleuerit, id est, sine peccato fuerit: sed aliud extremum est omnē necessariam legis obedientiam excludere, & in sola fide totū ponere. Facere voluntatem Dei, nec totam & exactā postulat obedientiam, nec nullam, quasi credere sufficiat, sed obedientiam flagitat & significat qualis in hanc vitam cadit, vt *ambulantes secundum spiritum, non secundum carnem*, grauiora mandata exequamur, minores & quotidianos defectus oratione quotidiana purgemus. Quod autem Caluinus totum in sola fide ponat, probatio, quam subiungit, manifestū facit. *Nota est enim Christi sententia Ioan. 6. Hęc est voluntas Patris mei, vt quicūque videt Filium & credit in eum, non pereat, sed habeat vitam æternam.* Vult ergo non nisi fidē à Christo commendari vt faciamus voluntatem Patris, quia qui credit, non peribit. Sed aduertere

AA. 15.

Voluntatem Dei
facere
quid.
Rom. 8.

aduertere impius hæreticus debuit, vnam hic salutis causam poni, non totam. Qui credit, non perit, quia qui credit, alia gratiæ præsidia accipiet quibus saluetur: de quo vide Prompt. Cath. ser. 2. Pentec. Deinde aduertere debuit alias Scripturas de voluntate Dei. Si quis Dei cultor est, & voluntatem eius facit, hunc exaudit. Nolite cõformari huic seculo, sed reformamini in nouitate sensus vestri, vt probetis quæ sit voluntas Dei bona & beneplacens & perfectæ. Videte fratres vt cautè ambuletis, non quasi insipientes, sed vt sapientes, redimentes tẽpus, quoniam dies mali sunt. Propterea nolite fieri imprudentes, sed intelligentes quæ sit voluntas Dei. Et nolite inebriari vino, &c. Serui obedite Dominis, &c. Vt serui Christi facientes voluntatem Dei ex animo, cum bona voluntate seruientes. Vt sitis perfecti & pleni in omni voluntate Dei. Hæc est voluntas Dei, sanctificatio vestra. In omnibus gratias agite. Hæc est enim voluntas Dei in Christo Iesu in omnibus vobis. Patientia vobis necessaria est, vt facientes voluntatem Dei, reportetis promissionem. Deus pacis aptet vos in omni bono, vt faciatis eius voluntatem, vt iam non desiderijs hominum, sed voluntati Dei quod reliquum est viuat temporis. Deniq; illud Ioannis. Mundus transiit, & concupiscentia eius. Qui autem facit voluntatem Dei, manet in æternum. Quis dubitare potest quin his omnibus in locis facere voluntatem Dei, nihil aliud significet quàm facere Dei mandata, & bonis operibus operam dare? Quod si facere voluntatem carnis, necessariò in Scripturis significet facere ea quæ caro suggerit, expetit, & iubet, vt apud Paulum quam de maxime impijs loquitur, Cõuersati sumus in desiderijs carnis nostræ, facientes voluntatem carnis & cogitationum: cui dubium esse potest quin facere voluntatem Dei Patris sit ea facere quæ Dei Spiritus suggerit, quæ Deo placita sunt, ac demum quæ Deus in sua lege fieri mandat ac iubet.

Ioan. 9.
Rom. 12.
Ephes. 5.
Ephes. 6.
Col. 4.
1. Thes. 4.
& 5.
Heb. 10.
Heb. 13.
1. Pet. 4.
1. Ioan. 2.
Ephes. 2.

iubet? Sed voluntatem Dei facere, nunquam in Scripturis Caluino placuit, vt alijs adhuc in locis Euangelicis videbimus.

IN MATTHÆI CAP. 13.

11. *Vobis datum est nosse mysteria regni cælorum: illis datum non est.*

AD hæc & sequentia Euangelistę verba, sparfit impius Caluinus infernalis sue doctrinę semina, de Deo peccati & cæcitatatis reprobiorũ authore atque impulsore actiuo: Affirmat in diuersos fines hominibus à Deo proponi salutis doctrinã, & admirabili Dei consilio sic temperari, vt non minus odor sit mortis in mortem reprobis, quàm electis odor viuificus. Hęc ille. Vult vtrumque finem ab ipso Deo proponi, & vtriusque effectus tam excæcationis reprobiorũ quàm illuminationis credentium Deum authorem esse. Hanc ob causam affirmat Christum hic data opera obscurius loquutum esse, vt multis ænigmaticus esset sermo. Addit postea vt totum suum venenũ effundat, Deum duobus modis priuare homines doctrinę suę luce: interdum ænigmaticę loquendo, interdum verò etiam si aperte loquatur, & absque figuris mentem suam palam explicet, hebetando tamen illorum sensus & stupore percutiendo, vt in plena luce cæciziant. Hęc ille, vt probet non secus esse opus Dei excæcationem impiorum quàm illuminationem piorum. Idem ex hoc loco & alijs Scripturis docet Instir. lib. 3. cap. 24. num. 13. Sed ex sacra Euangelij historia non debuit Caluinus tale suxisse venenum. Textus ipse manifeste ostendit excæcationis reprobiorum causam non in Deo, sed in ip-
lis

Deus non
excæcat
reprobos
actione
propria.